

A Fővárosi Ítéltábla a 224. számú Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: Kroóné dr. Tóth Annamária ügyvéd) által képviselt felperes neve(....) felperesnek, a dr. Kéry- dr. Hazai Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Hazai Kinga ügyvéd) által képviselt alperes neve(....) alperes ellen szerzői jogsértés megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. október 14. napján kelt, 8.P.27.933/2010/18. sorszámú ítélete ellen az alperes 19. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és arra kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 500 000 (Ötszázezer) forintot és annak 2005. augusztus 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, ezt meghaladóan a keresetet elutasítja.

Köteles a felperes 15 napon belül az alperesnek 500 000 (Ötszázezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget megfizetni.

Az alperes kérelmére 300 000 (Háromszázezer) forint fellebbezési illeték visszatérítésének van helye.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5 000 000 forintot és az összeg után 2005. január 1-jétől a kifizetésig terjedő időre járó törvényes mértékű késedelmi kamatot, valamint 300 000 forint + áfa összegű perköltséget és az államnak külön felhívásra 300 000 forint illetéket, míg a felperest 21 000 forint illeték megfizetésére kötelezte.

Tényállásában megállapította, hogy az alperes, mint megrendelő a 2003. június 9-én megkötött írásbeli vállalkozási- és felhasználási szerződés szerint a fotóművész felperestől megrendelte a S... l... rendezésében készülő „B... J...” ideiglenes munkacímű játékfilm gyártásához szükséges fénykép felvételek elkészítését. A szerződés 5. pontjában az alperes a díj megfizetése mellett azt a kötelezettséget is vállalta, hogy a felperes nevét a film főcímében, a szokásos módon feltünteti. A felperes a vállalt munkát elvégezte, a szerződés szerinti díját kézhez kapta, az alperes azonban a felperes nevét nem tüntette fel a film főcímében. A felperes ezért

keresettel fordult a bírósághoz, amely annak megállapítására irányult, hogy az alperes jogsértő magatartást tanúsított, emellett elégtételadásra és adatszolgáltatásra kérte a felperes az alperes kötelezését, valamint nem vagyoni kártérítés iránti igényt is előterjesztett. Az elsőfokú bíróság a 2010. március 17. napján kelt 8.P.23.951/2008/13. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes névfeltüntetéshez fűződő szerzői jogát, ezért nyilvános elégtétel adására kötelezte az alperest, valamint arra, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5 000 000 forint nem vagyoni kártérítést.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 8.Pf.20.928/2010/5. számú részítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezései közül a jogsértést megállapító rendelkezést helybenhagyta, az elégtétel adására vonatkozó rendelkezést részben megváltoztatta, míg a fentieket meghaladóan, az alperest 5 000 000 forint és kamata megfizetésére kötelező rendelkezés tekintetében az elsőfokú ítéletet - az illetékre és a perköltségre is kiterjedően - hatályon kívül helyezte és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A részítélet indokolása szerint a másodfokú bíróság nem találta kiolvashatónak az elsőfokú bíróság ítéletéből, hogy a megítélt 5 000 000 forintból mely összeg az, amit elmaradt haszonként és mi az, amit nem vagyoni kárként állapított meg az elsőfokú bíróság, illetve azt sem, hogy a megítélt összeget teljes egészében nem vagyoni kártérítésként ítélte-e meg, amennyiben igen, úgy milyen bizonyítékok alapján. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja az volt, hogy a felperes nyilatkozatainak tartalma szerint a felperes kárigénye az elmaradt haszon miatt vagyoni kárból és nem vagyoni kárigényből állt annak megbontása nélkül, és arra az elsőfokú bíróság sem szorította rá a felperest. A másodfokú bíróság ezért előírta az új eljárásra, hogy a felperesnek pontosan meg kell határoznia azt, hogy az 5 000 000 forintos igényéből mi az, amit elmaradt haszonként, és mi az, amit nem vagyoni kárként igényel a megállapított szerzői jogsértéssel okozati összefüggésben.

A felperes az új eljárásban pontosított keresetében személyhez fűződő jogai megsértésére alapítottan nem vagyoni kárigényt érvényesített előadva, hogy a vagyoni kár iránti igénye érvényesítéséhez szükséges bizonyítást az alperesi adatszolgáltatás hiányában nem tud felajánlani. Arra hivatkozott, hogy a felperes, mint elsőfilmes alkotó különleges fotográfiai és számítógépes ismereteket igénylő módon vett részt a film alkotásában, ennek ellenére a hazai és a nemzetközi szakma, valamint a nagyközönség előtt neve nem vált ismertté, ezért a felperes által nyilvánvalóan elszenvedett sérelem az, hogy neve kimaradt a filmtörténelemből. Előadta, hogy az elkészített színészfotók a film több jelenetében kiemelt helyen, jól látható módon és felismerhetően megjelentek, munkája domináns volt a nagy sikerű, Oscar-díjra is jelölt film megalkotásánál, amelyet több nemzetközi fesztiválon bemutattak. Az alperes a szerződésben kikötötte, hogy nem publikálhatja a filmbeli munkájára vonatkozó adatokat, ezért a felperes nem tudja bizonyítani, hogy az általa elvégzett munka az ő nevéhez köthető.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint a felperes által felhozott indokok inkább a vagyoni hátrány meglétére utalnak, amelynek megalapozottságát azonban a felperes a megismételt eljárásban sem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta. Ítéletét a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 64. §-ának (2) bekezdésére, 94. §-ának (2) bekezdésére és a Ptk. 355. §-ának (1) bekezdésére alapította.

Hangsúlyozta, hogy a felperest ért hátrány mértékét és ehhez igazodóan a nem vagyoni kártérítés összegét mérlegeléssel állapította meg a felperes által felhozott érvek alapján. Rögzítette, hogy az alperes által elkövetett jogsértés tényét jogerős ítélet állapítja meg, míg a felperes felvázolta a szakmai életútját és a filmben alkalmazott, a felperes által kifejlesztett képtechnikai megoldást, illetve fotótechnikai eljárást, ezzel szemben az alperes nem bizonyította azt, hogy a felperes által kitalált megoldások már ismertek lettek volna, illetve, hogy a felperes közreműködésével is létrejött film milyen nemzetközi fogadtatásban részesült. Ennek hiányában az elsőfokú bíróság álláspontja szerint úgy kell tekinteni, hogy a film a felperes számára is szakmai elismertséget hozott volna, illetve további megrendeléssel járhatott volna, nevének feltüntetése hiányában azonban nyilvánvalóan elesett attól, hogy hasonló eljárással készített fényképek megalkotására megrendelést kapjon. A felperes emellett oktatói tevékenységet is végez, ezért érthető igénye, hogy tanítványai megismerjék a nevéhez fűződő, nemzetközi sikereket elért filmben látható különleges fotótechnikai eljárást.

Az elsőfokú bíróság jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a felperes esetében ez volt az első filmalkotás, amelynek készítésében részt vett, ezért számára kiemelkedően fontos lett volna, hogy a stáblistán feltüntetett neve és szerepe alapján megismerjék azt, hogy miként köthető neve a filmalkotáshoz. Mindezen körülményeket együttesen értékelve arra az álláspontra jutott, hogy 5 000 000 forint nem vagyoni kártérítés alkalmas a felperest ért hátrány kompenzálására, ezért annak megfizetésére kötelezte az alperest. A késedelmi kamatról a Ptk. 360. § (1) bekezdése alapján döntött, míg az együttes első- és másodfokú perköltség viseléséről és a le nem rótt eljárási illeték megfizetéséről a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte, elsősorban az eljárás lényeges szabályainak megsértése, másodlagosan annak megalapozatlansága okán. Másodlagos fellebbezési petítuma az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes kártérítési keresetének elutasítására, ennek hiányában az elsőfokú bíróság által megítélt kártérítés összegének leszállítására irányult.

Sérelmezte, hogy az ítélet rendelkező része nem nevesíti, hogy az 5 000 000 forintot az alperes milyen jogcímen köteles a felperes részére megfizetni annak ellenére, hogy a másodfokú bíróság utasításai szerint elsődlegesen ezt kellett volna az elsőfokú bíróságnak tisztáznia. Állítása szerint a felperes által hivatkozott

bizonyítási nehézségek nem alapozhatják meg a jogcímek közötti átjárást és nem adhatnak alapot arra, hogy a felperes a bizonyítási kötelezettsége alól mentesüljön. Utalt a Legfelsőbb Bíróság 49. számú PK állásfoglalására, amelynek értelmében annak megállapításához, hogy a kár mértéke pontosan nem számolható ki, szükséges, hogy a bíróság előzetesen minden rendelkezésre álló és célravezető bizonyítást lefolytasson a kár mértékének felderítése érdekében. A felperes azon nyilatkozata, amely szerint kizárólag nem vagyoni kárigényt érvényesít, a bíróságot nem mentesíti az alól, hogy minden rendelkezésre álló és célravezető bizonyítást lefolytasson. A felperes sem az elsőfokú, sem a megismételt eljárásban nem tett eleget bizonyítási kötelezettségeinek, ezért a másodfokú bíróság előírásai nem teljesültek. Erre tekintettel az elsőfokú ítélet megalapozatlan, és olyan terjedelmes bizonyítási eljárás lefolytatása szükséges, amely a másodfokú eljárásban nem fogantatható. A felperes a perben még azt sem bizonyította, hogy kár ténylegesen bekövetkezett az oldalán, a jogsértés elkövetése ugyanis önmagában nem alapozza meg a nem vagyoni kártérítési igényt. A bíróság számára biztosított mérlegelési jogkör pedig nem értelmezhető úgy, hogy az elsőfokú bíróság minden ténybeli alapot nélkülöző, önkényes döntést hozzon a nem vagyoni kártérítés mértékéről.

Sérelmezte a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kár mértéke szempontjából meghatározó jelentőségű szempontokat tévesen értékelte és azokat bizonyítás nélkül, tényként fogadta el. A névfeltüntetés módja az alperes belátásán múlott a szerződés rendelkezései szerint, ezért annak a szokásos módon, a vége főcímben kívánt eleget tenni, a filmszakmában a filmalkotás elején ugyanis kizárólag az alkotást fémjelző neveket tüntetik fel. Kérdéses, hogy a vége főcímben történő feltüntetés következtében a felperes milyen előnyöket érhetett volna el, amelyektől a neve feltüntetésének hiányában elesett.

Hangsúlyozta az alperes a fellebbezésében, hogy a felperes által készített és nem vitatottan magas művészi színvonalú fényképek nem tekinthetők a filmalkotás egésze szempontjából meghatározó jelentőségűnek és ennek ellenkezőjét a felperes sem bizonyította a perben, az elsőfokú bíróság azt mégis tényként fogadta el. A felperes által alkalmazott újszerű technikai eljárás felperes általi kifejlesztését az alperes a perben végig vitatta, ennek ellenére az elsőfokú bíróság azt is tényként fogadta el és tévesen alkalmazta a bizonyítási teher szabályait akkor, amikor ítéletében úgy foglalt állást, hogy a felperes állításának ellenkezőjét az alperesnek kellett volna bizonyítani. Egy eljárás újszerűsége számos olyan körülménytől függ, amelynek megítélése szakkérdés, és az önmagában kiterjedt vizsgálatot igényel.

Az alperes utalt arra is a fellebbezésében, hogy a felperes tévesen értelmezte a szerződést akként, hogy az elkészült műveket szakmai portfóliójában nem szerepeltetheti és azokra, mint saját munkájára nem hivatkozhat. Ez olyan személyhez fűződő jog, amelyről a felperes érvényesen nem mondhat le és ilyen rendelkezést a szerződés sem tartalmaz. A szerződés 5. pontjának második bekezdése éppen azt rögzíti, hogy a személyhez fűződő jogok nem kerültek átruházásra, az alperes tehát nem zárta el a felperest attól, hogy a filmalkotásban

felhasznált művekre sajátjaként hivatkozzon oktatói tevékenysége során, ezért ebből eredő hátrányra a felperes az alperessel szemben alappal nem hivatkozhat. A perben nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy a felperes filmes karrier előtt állt volna vagy ilyet tervezett. A perbeli munka egy kivételes kirándulás volt a felperes életében, azóta filmekben nem működött közre és erre nem is törekedett. A felperes a filmalkotás megjelenését követően is alkothatott és nagy valószínűséggel alkotott is. A helyreigazítás közlése a jogsértés által okozott életmegnehezülést enyhítheti, különösen akkor, ha abból félreérthetetlenül kiderül, hogy a jogsértés miben állt és melyek a való tények.

Sérelmezte a fellebbezés továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem volt tekintettel a káronszerzés tilalmára, ennek során nem vette figyelembe azt, hogy a felperes a fényképek elkészítéséért és az azokkal kapcsolatos felhasználási jogért 1 500 000 forint + áfa, azaz 1 800 000 forint összeget kapott az alperestől. Nem volt figyelemmel emellett azokra a rendkívüli méltánylást érdemlő körülményekre sem, amelyek alapján az alperes a felelősség alól részben mentesülhetett volna. Ezek között sorolta fel az alperes fellebbezésében, hogy nem vitatta a pert megelőzően a felperes szerzői jogainak megsértését, törekedett a peren kívüli egyezségekre és anyagi lehetőségeihez képest kompenzációt ajánlott fel a felperes számára, amelyet a felperes visszautasított. Ezen felül megfelelő nyilvánosságot biztosítva a felperes számára elégtételt adott a „V...” című nemzetközi filmszakmai lapban, annak ellenére, hogy az alperes új tulajdonosi körének sem tudomása, sem ráhatása nem volt a felperest ért jogsérelemre. Ezeket a körülményeket kérte figyelembe venni az összegszerűség felülvizsgálata során abban az esetben, amennyiben a Fővárosi Ítéltábla a kártérítés jogalapját megállapíthatónak találja.

Az alperes a fellebbezésében utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet a kamatkövetelés kezdő időpontjaként 2005. január 1-jét jelölte meg anélkül, hogy erre bármilyen indokot adott volna, míg a másodfokú eljárásban lerótt 300 000 forint illetékről nem rendelkezett, ezért e tekintetben kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult azzal, hogy a kamatkövetelés kezdő időpontját 2005. augusztus 1-jében kérte megállapítani a 2005. július 14-ei dátummal írt első ügyvédi felszólító levélre tekintettel.

A fellebbezés az alábbiak szerint, nagyobb részben alapos.

A Fővárosi Ítéltáblának a megismételt eljárásban pontosított kereseti kérelem folytán a szerző személyhez fűződő jogainak megsértése következtében az elsőfokú bíróság által megítélt 5 000 000 forint nem vagyoni kártérítésről kellett - az alperes fellebbezése tükrében - állást foglalnia.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, ezért az elsődleges fellebbezési kérelem, vagyis az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése és az

elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítása alaptalan volt. Az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt sem, az ítélet rendelkező részének nem kell nevesítenie, hogy a marasztalás összegét az alperes milyen jogcímen köteles a felperes részére megfizetni, ez a Pp. 221. § (1) bekezdése értelmében az ítélet indokolásából tűnik ki.

A Ptk. 86. § (1) bekezdése szerint a szellemi alkotás a törvény védelme alatt áll. A (2) bekezdés alapján a védelmet - e törvény rendelkezésein kívül - az alkotások meghatározott fajtáira, valamint egyes rokon tevékenységekre a szerzői, az iparjogvédelmi (a szabadalmi, a védjegy-, eredetmegjelölés-, származásjelzés- és mintaoltalom), valamint a hangfelvételek előállítóit védő jogszabályok határozzák meg.

Az Szjt. 1. §-ának (2) bekezdés i) pontja szerint a törvény védelemben részesíti a fotóművészeti alkotást, amellyel kapcsolatban a szerzőt a mű létrejöttétől kezdve megilleti a szerzői jogok - a személyhez fűződő és a vagyoni jogok - összessége. A személyhez fűződő jogok közé tartozik az Szjt. 12. § (1) bekezdése alapján a szerző névfeltüntetéshez való jogosultsága, amelyet a felhasználás jellegétől függően, ahhoz igazodó módon gyakorolhat.

A peres felek között 2003. július 9-én az Szjt. 42. §-ában szabályozott felhasználási szerződés elemeit is magán viselő megállapodás jött létre az alperes közreműködésével, S... I... rendezésében készülő „B... J...” ideiglenes című játékfilm gyártásához szükséges, 1938. évi fényképtechnikával készítendő színészfotók, a meglévő archív fotókban arccserék és kellékfotók felperes általi elkészítése és annak alperes részéről történő felhasználása tárgyában. Az alperes a megállapodás 5. pontjában - az Szjt. 12. § (1) bekezdésével összhangban - vállalta a felperes nevének a film főcímében a szokásos módon történő feltüntetését, amelynek nem vitásan nem tett eleget, ezért a felperes személyhez fűződő jogának sérelme megvalósult, ennek tényét - ahogy arra helyesen utalt az elsőfokú bíróság az ítéletében - jogerős ítélet állapítja meg.

Az Szjt. 94. §-ának (1) bekezdése szabályozza, hogy jogainak megsértése esetén a szerző a jogsértővel szemben milyen polgári jogi igényeket támaszthat, ezek a jogsértés ún. objektív szankciói, míg a (2) bekezdés szerint a szerzői jog megsértése esetén a szerző a polgári jogi felelősség szabályai szerint kártérítést is követelhet. Az Szjt. 94. §-ának (2) bekezdésén keresztül alkalmazandó tehát a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése, a polgári jogi felelősség általános szabálya, és irányadó a Ptk. 355. §-ának (1) és (4) bekezdése. Ez már szubjektív jellegű jogkövetkezmény, alkalmazhatóságának egyik feltétele a jogsértő felróhatósága. A károsultnak a kárt, illetőleg a jogsértő magatartás és a kár közötti okozati összefüggést bizonyítania kell. A nem vagyoni kártérítés megítéléséhez nem elégséges önmagában a személyhez fűződő jog megsértése. A jogsértéssel okozati összefüggésben bekövetkező nem vagyoni hátrányt a személyiségi jogában megsértett fél tartozik bizonyítani.

A per a felperes, mint szerző személyhez fűződő jogának megsértése miatt előterjesztett 5 000 000 forint nem vagyoni kár megtérítése iránt folyt tovább a másodfokú bíróság előírása és a felperes keresetpontosítása szerint. A Fővárosi Ítéltábla iránymutatása értelmében a felperesnek azt kellett az új eljárásban bizonyítania, hogy a jogsértéssel összefüggésben milyen hátrányos szakmai, művészi vagy egyéb élethelyzete alakult ki, ami a kárpótlást megalapozza. Helyesen utalt az alperes a fellebbezésében arra, hogy a felperes azon nyilatkozata, amely szerint kizárólag nem vagyoni kárigényt érvényesít, a bíróságot nem mentesíti az alól, hogy minden rendelkezésre álló és célravezető bizonyítást lefolytasson. Egyetértett a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéssel abban, hogy a felperes sem az elsőfokú, sem a megismételt eljárásban nem tett eleget bizonyítási kötelezettségeinek. A Pp. 163. § (3) bekezdése alapján azonban a bíróság köztudomású tényként elfogadhatja, hogy a károsultnak egy bizonyos élethelyzetből kára keletkezett, ennek értelmében az ítélezési gyakorlat szokásosan figyelembe veszi a jogsértés jellegéből és körülményeiből azt a tényt, hogy a személyhez fűződő jog megsértése miatt sérelmet szenvedett személyt a jogsértéssel okozati összefüggésben érte olyan hátrány, amely nem vagyoni kárpótlással reparálható.

Helyesen értékelte a perbeli esetben ilyen köztudomású tényként az elsőfokú bíróság azt, hogy az elkészült film kedvező nemzetközi fogadtatásban részesült, amelyből következően az a felperes számára is szakmai elismertséget, illetve további filmes megrendelést hozhatott volna. Hangsúlyosan fontos volt ez az elsőfilmes alkotó felperes számára, aki e munkától remélhette az ismertség megszerzését. Nyilvánvaló, és külön bizonyítást nem igénylő szakmai hátrány az oktatási tevékenységet is végző felperes számára az, hogy tanítványai nem ismerték meg, illetve nem tudták a felperes nevéhez kapcsolni az általa a filmben alkalmazott fotótechnikai eljárást. Nem bír jelentőséggel e körben az, hogy a felperes által készített, nem vitatottan magas művészi színvonalat képviselő fényképek nem tekinthetők a filmalkotás egésze szempontjából meghatározó jelentőségűeknek, illetve, hogy a felperes által alkalmazott technika újszerűsége a perben nem nyert bizonyítást.

Az elsőfokú bíróság bár a felperes által felhozottakat helyesen értékelte, azonban a kialakult gyakorlattól elrugaskodva, indokolatlanul eltúlzott mértékben, a Pp. 206. § (3) bekezdésébe ütköző mérlegelés eredményeként állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét. A Fővárosi Ítéltábla az összegszerűség tekintetében kialakult ítélezési gyakorlat figyelembevételével - a jogsértés súlyára, valamint arra is tekintettel, hogy a felperes a köztudomású hátrányon túl egyéb életvitelbeli változást nem adott elő és nem bizonyított - 500 000 forintban látta a felperest ért nem vagyoni hátránnyal arányban állónak a kárpótlás összegét, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta, és az alperest 500 000 forint nem vagyoni kártérítés és az összeg után a felperes fellebbezési ellenkérelmében helyesen megjelölt 2005. augusztus 1-től járó törvényes kamatának megfizetésére kötelezte, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az alperes fellebbezése nagyobb részben eredményre vezetett, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján, a pernyertesség-pervesztesség 90-10 %-os arányára tekintettel, mérlegeléssel állapította meg az együttes első- és másodfokú perköltség összegét. Ennek során figyelembe vette a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjat és a lerótt illeték arányos részét.

A szükségtelenül ismételten lerótt fellebbezési illeték visszaigényelhetőségéről az Itv. 51. §-ának (1) bekezdése és 80. § (1) bekezdésének f) pontja alapján rendelkezett.

Budapest, 2012. május 8.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági ügyintéző